

פרשות תזריע-מצורע יהודה ראק

תפקיד הצרעת

א. הסיבות לצרעת על פי חז"ל

כידוע, חז"ל תיארו את הצרעת כעונש על לשון הרע. כך מופיע בגמרא:

אמר ר' יוסי בן זימרא: כל המספר לשון הרע - נגעים באים עליו...

אמר ריש לקיש: מאי דכתיב "זאת תהיה תורת המצורע" (פרק י"ד, פסוק ב')? זאת תהיה תורתו של מוציא שם רע.

(ערכין טו:)

מגמרא זו עולה רק שלשון הרע גורם לנגעים, ולא שנגעים הם תמיד תוצאה של לשון הרע. אולם, בספרי יש ניסוח גורף יותר, המבוסס על הפסוקים בדברים המסמיכים את זכירת הצרעת של מרים למצוות השמרות בצרעת. בדברים כתוב:

(ח) הַשְּׁמֵר בְּנֶגַע הַצִּרְעָתָה לְשֹׁמֵר מְאֹד וְלַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יֹרֶוּ אֶתְכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתֶם תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת:

(ט) זָכֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמַרְיָם בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם:

(דברים, פרק כ"ד).

מפסוקים אלה עולה שיש קשר הדוק בין צרעתה של מרים לבין הצרעת שהלכותיה תלויות בכוהנים. לכן, דרשו חז"ל בספרי:

"זכור את אשר עשה ה' אלוהיך למרים" - וכי מה ענין זה לזה? נתנו הענין לו, ללמדך שאין נגעים באים אלא על לשון הרע. והרי דברים קל וחומר, ומה מרים שלא דברה אלא שלא בפניו של משה ולהנחתו של משה ולשבחו של מקום ולבנינו של עולם - כך נענשה, המדבר בגנותו של חבירו ברבים - על אחת כמה וכמה שיענש.

(כי תצא, פיסקא רעה).

מכאן נראה שלשון הרע הוא הגורם היחיד, או לפחות העיקרי, לצרעת באופן כללי. על פי דברים אלה גם ראשונים, ובכללם פרשני פשט, תיארו את הצרעת כעונש על לשון הרע.²

אולם, בדברי חז"ל מצויים גם גורמים אחרים לצרעת. כך, במדרש תנחומא (מצורע פרשה א), מובאות דעות שונות:

אמר רבי פדת: ברית כרותה להקב"ה בעולם, כל מי שמספר לשון הרע ילקה בצרעת. מניין? ממה שקראו בענין "זאת תהיה תורת המצורע", אל תקרי "המצורע" אלא "המוציא שם רע". אמרו רבותינו זכרונם לברכה: אין הנגעים באים על האדם אלא על לשון הרע שמוציא מפיו...

אמר רב אחא: אם שמש אדם עם אשתו בימי נדתה, הבנים לוקין בצרעת.

כמו כן, במדרש רבה (מצורע פרשה ט"ז) הביאו חז"ל רשימה ארוכה של גורמים לצרעת, על פי פסוקים במשלי פרק ו': "עינים רמות", "לשון שקר", "ידיים שופכות דם נקי", ועוד.

נמצא, שלמרות שחטא לשון הרע תופס מקום מרכזי בדברי חז"ל ביחס לצרעת, הוא איננו בלעדי. ובין כך ובין כך, ראוי לבחון במישור פשטי הפסוקים את תפקיד הצרעת.

ב. הופעות הצרעת בתנ"ך

אם היינו בוחנים רק את הלכות טומאת צרעת וההטהרות ממנה בפרשות תזריע-מצורע, היינו יכולים להסתפק בראיית הצרעת בהקשר הכללי של דיני הטומאה השונים, ולא היינו צריכים לחפש לה הסבר מיוחד. התורה בספר ויקרא (פרקים י"א - ט"ו) קובעת טומאה לקבוצה של תופעות טבעיות: מוות, לידה, שרצים ונבילות, בעלי קרי, זבים וזבות; אלו הן תופעות שבמישור התודעה החברתית נתפסות כמלוכלכות או מסוכנות (ראו מורה הנבוכים חלק ג', פרק מ"ז), והתורה קבעה להן מעמד טומאה ואיסורים שונים בהפגשתן עם עולם מקדש וקדשיו. כשם שבהקשר זה אין אנו מרגישים צורך לחפש הסבר מיוחד למציאות השרצים או הזיבה, כך אין אנו צריכים לחפש הסבר למציאות הצרעת, המופיעה במסגרת הפרקים של התופעות הללו.

אולם, הצרעת מופיעה במקומות שונים בתנ"ך שלא בהקשר של טומאה וטהרה. וכפי שראינו, התורה בדברים כ"ד קושרת את הלכות טומאת הצרעת עם הצרעת של מרים, שבאופן ברור אין לצמצם את משמעותה לדינים טכניים של טומאה וטהרה. מכאן, שיש לתור אחר ביאור מקיף ויסודי יותר, על ידי חיפוש מכנה משותף להופעות השונות של הצרעת בתנ"ך.

נסקור תחילה את המקומות בהם מופיעה הצרעת בתנ"ך, לפי סדר הופעתם:

א. פרעה: בבראשית י"ב מסופר כיצד אברהם הגיע למצרים ושרי נלקחה לבית פרעה. בעקבות זה התורה אומרת:

(יז) וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעְהָ נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת בֵּיתוֹ עַל דְּבַר שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ אַבְרָם:

1 את הרעיון המרכזי בשיעור זה שמעתי מידידי ר' יונתן מישקין.
2 ראו, למשל, ראב"ע לדברים פרק כ"ד, פסוק ט', ורמב"ם סוף הלכות טומאת צרעת.

כעונש. משום כך, נראה שאת המכנה המשותף למקרים השונים אין לחפש במישור הענישה.

ג. הצרעת כחיזוק מעמד נציג ה'

כאמור, רק במיעוט המקרים הצרעת היא עונש על חטא, ולפיכך, נראה שיש למצוא את עיקר משמעות הצרעת לא בסיבתה אלא בייעודה.

מסתבר, שהמכנה המשותף לכל המקרים של הצרעת (למעט המקרה של גיחזי, שכאמור, רק עברה אליו צרעתו של נעמן) הוא שהצרעת באה לחזק את מעמדו של נציגו של ה'; בחלק מן המקרים מדובר באמונה במעמדו של נביא, ובאחרים - במעמד הכהנים. הופעת הצרעת וההרפאות ממנה תלויות ברצון ה' מכוון ונקודתי כלפי המצורע. על כן, היא מהווה כלי מתאים לחיזוק מעמדו של שליח ה' והאמונה בו.

תפקיד זה של הצרעת בולט ביותר במקרה של האות של משה - האות בא כתגובה לטענתו של משה: "והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי, כי יאמרו לא נראה אליך ה'", ותפקיד האותות הוא "למען יאמינו כי נראה אליך ה' אלוקי אבותם" (שמות, פרק ד', פסוקים א' ו' בהתאמה).

גם במקרה של מרים הדברים מובנים, שהרי הצרעת באה על מרים יחד עם לקח מפורש מאת ה':

(ו) וַיֹּאמֶר שָׁמְעוּ נָא דְבָרֵי אִם יִהְיֶה נְבִיאֲכֶם ה' בְּמִרְאָה אֲלֵיו אֲתוֹדַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ:

(ז) לֹא כֵן עֲבַדִּי מֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא:

(ח) פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרְאָה בּוֹ לֹא בְּחִידָת וַתִּמְנַת ה' יְבִיט וּמְדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי בְּמֹשֶׁה:

כאן מדובר בערעור על הנהגתו ועל ייחודיות נבואתו של משה ביחס ליתר הנביאים, ובפגיעה במעמדו בעקבות זה. הצרעת שבאה על מרים נועדה לבטא בדיוק את ההפך מערעורה של מרים, ולחזק את מעמדו הייחודי של משה.⁶

נעבור לעוזיהו. קריאה מדוקדקת בפסוקים מראה שלא הרצון להקטיר קטורת בלבד הוא שגרם לצרעתו, אלא ערעורו על סמכות הכהנים שניסו למנוע מכך:⁷

(יט) וַיִּזְעַף עֲזִיָּהוּ וַיִּבְדֹּ מִקְטֹרֶת לְהִקְטִיר וּבִזְעָפוֹ עָם הַכֹּהֲנִים וְהַצֹּרֶעַת זָרְחָה בְּמִצְחוֹ לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים בְּבֵית ה' מֵעַל לְמִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת:

הצרעת של עוזיהו גרמה לכך שהכהנים הצליחו למנוע את עוזיהו מלהקטיר, וגם שהוא לא היה מסוגל לנסות שוב להכנס למקדש להקטיר במשך שארית חייו:

ב. **אות משה:** בשמות פרק ד', הקב"ה נותן למשה שלושה אותות לבני ישראל. האות השני הוא:

(ו) וַיֹּאמֶר ה' לוֹ עוֹד הָבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקְךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיּוֹצֵאָה וְהָיָה יָדוֹ מִצֹּרֶעַת כְּשֶׁלֶג:

(ז) וַיֹּאמֶר הֵשֶׁב יָדְךָ אֶל חִיקְךָ וַיֵּשֶׁב יָדוֹ אֶל חִיקוֹ וַיּוֹצֵאָה מִחִיקוֹ וְהָיָה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ:

ג. **טומאת צרעת:** הלכות טומאת צרעת האדם, הבגד, והבית, וההטהרות ממנה, בפרשות תזריע ומצורע (פרקים י"ג - י"ד).

ד. **מרים:** בבמדבר י"ב, בעקבות דברי מרים ואהרון על אודות משה, ה' מתגלה למשה, למרים ולאהרון, ואחרי דבריו עם מרים ואהרון -

(י) וְהָעֵנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהָיָה מִרְיָם מִצֹּרֶעַת כְּשֶׁלֶג וַיִּפֹּן אֹהֶלן אֶל מִרְיָם וְהָיָה מִצֹּרֶעַת:

ה. **נעמן וגיחזי:** במלכים ב' פרק ה' מסופר כיצד נעמן, שר צבא ארם המצורע, הגיע לאלישע לריפוי חוליו. כאשר הוא התרפא, הציע נעמן מתנות לאלישע, שסירב לקבלם. נערו של אlishע, גיחזי, רץ אחר נעמן וביקש ממנו את המתנות. כאשר הדבר נודע לאלישע, הוא גזר על גיחזי שתדבק בו צרעתו של נעמן³, וכך אכן קרה.

ו. **ארבעת המצורעים:** במלכים ב' (פרק ו' פסוק כ"ד - פרק ז') מסופר כיצד ארם הטילה מצור על שומרון, וכיצד נבואת אלישע שה' יושיע את ישראל התקיימה כאשר הארמים ברחו מפני רעשים ששמעו. הבשורה על היעלמותם של הארמים הגיעה לשומרון באמצעות ארבעה מצורעים משומרון⁴.

ז. **עוזיהו.** בדברי הימים ב' (פרק כ"ו, פסוקים ט"ז - כ"א) מסופר כיצד המלך עוזיהו ביקש להקטיר קטורת במקדש, והכהנים ניסו למנוע אותו מכך:

(יט)...וּבִזְעָפוֹ עָם הַכֹּהֲנִים וְהַצֹּרֶעַת זָרְחָה בְּמִצְחוֹ לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים בְּבֵית ה' מֵעַל לְמִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת:

מתוך שמונת המקרים האלה (אם נספור את גיחזי בנפרד מנעמן), רק בארבעה מהם מתוארת הצרעת כעונש - פרעה, מרים, גיחזי, ועוזיהו⁵. ובמקרה של גיחזי, ברור שהצרעת לא נבחרה באופן מיוחד כעונש המתאים לחטאו של גיחזי, אלא צרעתו של נעמן שעמדה ברקע הסיפור פשוט הועברה לגיחזי: "ויאמר אליו: ...וצרעת נעמן תדבק בך וזרעך לעולם" (מלכים ב', פרק ה', פסוקים כ"ו - כ"ז). נמצא, שבאופן משמעותי רק בשלושה מקרים נבחרה הצרעת

3 סיפור זה הוא ההפטר פרשת תזריע.

4 חלק מסיפור זה הוא ההפטר של פרשת מצורע.

5 למרות שבחז"ל ישנה גישה שגם הצרעת של משה היא עונש (עיניו רש"י לשמות פרק ד', פסוק ו'), בפשט הפסוקים הצרעת לא מופיעה כעונש.

6 לשונות הפסוקים דומים בשני מקרים אלה: באות משה - "והנה ידו מצורעת כשלג"; במרים - "והנה מרים מצורעת כשלג". ללמד, ששתי הצרעות באו לחיזוק האמונה בנבואת משה.

7 ניתן לומר שגם עצם הרצון להקטיר הוא ערעור על מעמד הכהנים, שהרי רק לכהנים מותר להקטיר.

אותם מצורעים. לכאורה, היותם מצורעים בכלל הוא נתון רקע שאיננו תורם לסיפור. גם את העובדה שהכתוב טרח לתאר את היותם מצורעים ניתן לבאר בקלות - הצרעת הייתה הגורם לכך שישבו מחוץ לעיר, ושהרגישו שאין להם מה להפסיד בהליכה אל מחנה ארם (מלכים ב', פרק ז', פסוקים ג' - ד'). אף על פי כן, נראה שתיאור המצורעים בסיפור בהחלט תורם לסיפור הרחב יותר. סיפור ארבעת המצורעים בא מייד לאחר הסיפור על אלישע ונעמן. ובשני סיפורים אלה, רואים שהייתה בעיה כללית של חוסר אמונה בנביא:

בסיפור הראשון, כאשר נעמן שלח אל מלך ישראל תביעה לדאוג לרפואת הצרעת, הכתוב מספר כי

(ז) וַיְהִי כִּקְרָא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת הַסֵּפֶר וַיִּקְרַע בְּגָדָיו וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲנִי לְהַמִּית וּלְהַחַיֹּת כִּי זֶה שְׁלַח אֵלַי לְאַסֹּף אִישׁ מִצְרַעְתּוֹ כִּי אֶךְ דָּעוּ נָא וְרָאוּ כִּי מִתְאַנֶּה הוּא לִי:

(פרק ה').

כלומר, מלך ישראל, אשר אמור לשמש דוגמא לעם ואשר קובע במידה רבה את הלכי הרוחות בעם, איננו מאמין שיש בישראל יכולת לרפא צרעת. לאלישע נשארה המשימה ללמד את המלך לקח:

(ח)...לְמַה קִרְעַתְּ בְּגָדֶיךָ יְבֹא נָא אֵלַי וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ נְבִיא בְּיִשְׂרָאֵל:

בסיפור ארבעת המצורעים, הרקע לסיפור הוא מצור (פרק ו', פסוק כ"ד) ורעב כבד בשומרון (פסוקים כ"ה - ל'). המלך, במקום לפנות לה' דרך אלישע, מאיים על חיי אלישע:

(לא) וַיֹּאמֶר כֹּה יַעֲשֶׂה לִי אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסֵף אִם יַעֲמֵד רֹאשׁ אֱלִישֵׁעַ בֶּן שָׁפְטַי עָלָיו הַיּוֹם:

לאחר מכן אלישע מנבא:

(א) וַיֹּאמֶר אֱלִישֵׁעַ שְׁמְעוּ דְבַר ה' כֹּה אָמַר ה' כְּעַתְּ מִחַר סָאָה סִלְתָּ בְּשָׂקְלִי וְסִאתִים שְׁעָרִים בְּשָׂקְלִי בְּשַׁעַר שְׁמָרוֹן:

(פרק ז', פסוק א').

אולם, תגובת השומע היא מזלזלת:

(ב) וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ...הִנֵּה ה' עֹשֶׂה אַרְבּוֹת בְּשָׂמַיִם הִיְהִיֶּה הַדְּבָר הַזֶּה...

נראה שתיאור ארבעת המצורעים במסגרת הסיפור נועד לתרום לתמונה קודרת זו של חוסר אמונה בה' ובנביאו. חברה שאיננה מאמינה בנביאיה היא חברה שיש בה ריבוי מצורעים. זאת ועוד: הישועה של ה' בהברחת מחנה ארם, שנועדה להראות לעם שהנבואה מתגשמת, באה דווקא על ידי המצורעים. כך, הישועה והצרעת - שני ביטויים שונים לחשיבות האמונה בשליחי ה' בעולם - משתלבים יחד למסר אחד.

(כ) וַיִּפֹּן אֵלָיו עֲזַרְיָהוּ כֹהֵן הָרֹאשׁ וְכָל הַכֹּהֲנִים וְהִנֵּה הוּא מְצַרֵּעַ בְּמִצְחוֹ וַיִּבְהַלּוּהוּ מִשָּׁם וְגַם הוּא נִדְחָף לְצֵאתָ כִּי נִגְעוּ ה':

(כא) וַיְהִי עֲזַרְיָהוּ הַמֶּלֶךְ מְצַרֵּעַ עַד יוֹם מוֹתוֹ וַיֵּשֶׁב בֵּית הַחַפְשׁוֹת מְצַרֵּעַ כִּי נִגְזַר מִבַּיִת ה'...

סיפור שהיית אברהם ושרה במצרים אצל פרעה מקביל לסיפור שהייתם בגרר אצל אבימלך (בראשית כ'). בשני המקומות אברהם אומר על שרה שהיא אחותו, ושרה נלקחת אל בית המלך. אולם, רק אצל פרעה יש נגעים; במקרה של אבימלך, ה' יודע שאבימלך עשה זאת 'בתום לב' (עיינו שם פסוקים ה' - ו'), ולכן, במקום להענישו, ה' מתגלה אליו בחלום ומזהיר אותו על שרה; ומלבד עצם האזהרה, אומר לו ה':

(ז) וַעֲתָה הֵשֶׁב אֵשֶׁת הָאִישׁ כִּי נְבִיא הוּא וַיִּתְפַּלֵּל בְּעַדָּךְ וְחַיָּה...

נראה שה' רצה לא רק לדאוג להשבת שרה אל אברהם, אלא גם לחזק את מעמדו של אברהם אחרי שנפגע, ושמשום כך תלה ה' את חיי אבימלך בתפילת אברהם.

פרעה, לעומת זאת, כנראה לא פעל בתם לב, ולכן נענש בפועל. ומסתבר שגם כאן הייתה המגמה לא רק הענשת פרעה והשבת שרה אל אברהם, אלא גם חיזוק מעמדו הנפגע של אברהם - ולכן העונש המתאים לפרעה היה הצרעת.

גם צרעתו של נעמן מתבארת לפי כיוון זה. לא מסופר במקרא דבר על הגורמים לצרעת זו, אבל מניעו של אלישע ברפואת הצרעת, ותוצאות הרפואה, ברורות. אלישע אומר:

...יְבֹא נָא אֵלַי וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ נְבִיא בְּיִשְׂרָאֵל:

(מלכים ב', פרק ה', פסוק ח').

ואחרי שנעמן מתרפא, הוא חוזר לאלישע, ואז:

... וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא יַדְעֹתִי כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכָל הָאָרֶץ כִּי אִם בְּיִשְׂרָאֵל... כִּי לֹא יַעֲשֶׂה עוֹד עִבְדְּךָ עֲלָה וְזָבַח לֵאלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם לַה':

(שם, פסוקים ט"ו - י"ז)

אם כן, הצרעת ניתנה להרפא רק על ידי אלישע, נביא ה', ועל ידי כך הגיע נעמן לידי אמונה בה' ובנביאו.

במקרה של גיחזי, אין בסיפור עצמו בסיס להניח שחסרה לגיחזי אמונה בסמכות הנביא; חטאו היה בעבירה על רצון הנביא מתוך בצע כסף. אך כאמור, ברור שהצרעת לא נבחרה באופן מיוחד, וגם תפקידה בסיפור איננו אלא שצרעתו של נעמן הועברה לגיחזי. לכן, נראה שאין צורך להסביר את הצרעת של גיחזי בהקשר המשמעות הכללית של הצרעת.

בסיפור ארבעת המצורעים לא הקרות הצרעת ולא ההרפאות ממנה כלולות בסיפור. המצורעים מופיעים בסיפור כאשר כבר הם מצורעים, והסיפור אף משאיר

(ט) זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמַרְיָם בְּדֶרֶךְ
בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם:

אף חז"ל הבינו שהצרעת היא דינו של מי שמערער על
הכהונה, ואמרו על קורח: "ראוי להצטרע" (סנהדרין קי.).

ד. קביעת טומאת וטהרת הצרעת על פי הכהן

אנו חוזרים להלכות צרעת בפרשות תזריע-מצורע. בהלכות
טומאת הצרעת בפרשתנו יש תופעה שאין בדיני טומאה
אחרים - כל שלב בבחינת הטומאה ובקביעתה נתון ביד
הכהן:

אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שָׂאת או סִפְחַת או
בְּהֶרֶת...וְהוֹבֵא אֶל אֹהֶן הַכֹּהֵן או אֶל אֶחָד מִבְּנֵי
הַכֹּהֲנִים:

...וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן וְטָמֵא אֹתוֹ:

... וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת הַנֶּגַע...

וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי... וְהִסְגִּירוֹ הַכֹּהֵן שְׁבַעַת
יָמִים שְׁנִית:

...וְנִטְהָרוּ הַכֹּהֲנִים...

...וְנִרְאָה שְׁנִית אֶל הַכֹּהֵן:

... וְטָמְאוּ הַכֹּהֵן צָרַעַת הוּא:

(פרק י"ג, פסוקים א' - ח').

וכן הלאה והלאה, בכל סוגי צרעת האדם (פרק י"ג, פסוקים
א' - מ"ו), בצרעת הבגד (פרק י"ג, פסוקים מ"ז - נ"ט)
ובצרעת הבית (פרק י"ד, פסוקים ל"ג - מ"ח).

גם להלכה נפסק כך:

הכל כשרים לראות את הנגעים, אלא שהטומאה
והטהרה בידי כהן. אומרים לו: 'אמור טמא', והוא
אומר: 'טמא'; 'אמור טהור', והוא אומר: 'טהור'.

(משנה, נגעים, פרק ג', משנה א').

כלומר, כאשר עומד חכם שאינו כהן לראות את הנגע, עליו
למסור את המידע לכהן שיקבע את הטומאה או הטהרה.

מסתבר, שמלבד התפקיד המשותף לכלל דיני טומאה
וטהרה, יש לדיני הצרעת גם תפקיד מיוחד של חיזוק מעמד
הכהונה: המצורע יודע שטומאתו וטהרתו תלויים במאמר
פיו של הכהן, ובכך מתחזקת האמונה בכהנים כשלוחי
דרחמנא וכנציגיו.

משום כך התורה בספר דברים מזהירה על ההשמרות
בצרעת, תוך הדגשה שהלכות הצרעת תלויות בכהנים:

(ח) הַשְּׁמֵר בְּנֶגַע הַצָּרַעַת לְשֹׁמֵר מְאֹד וְלַעֲשׂוֹת כָּל־
אֲשֶׁר יֹרֶוּ אֶתְכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתֶם
תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת:

ובאותו עניין שם - עניין קבלת סמכותם של בחירי ה' בעם
- התורה רומזת שכיוון שתפקיד הצרעת הוא חיזוק מעמד
הכהונה, היא גם העונש המתאים למי שמערער על הכהונה:
המחיר של אי-קבלת סמכות הכהנים הבאים לטהר את
הצרעת, הוא התמשכות הצרעת; והתורה מזכירה את מי
שהצטרעה בדיוק מפני שלא קיבלה סמכות כזו: